

Пише: Зоран Аврамовић
понедељак, 25 фебруар 2013 11:06

Анализа политичких прилика у Србији, данас као и у прошлости, такође подлеже анализи. Каква је вредност једног аналитичког становишта о политичким стварима? Често се догађа у српском аналитичком дискурсу да се у анализи кријумчари нека жеља или потреба аналитичара. У овом случају, аналитички став прилагођава чињенице својим политичким жељама и потребама.

У нашој аналитичкој јавности има и анализа које су чврсто везане за личне и групне интересе. Ништа ново! У друштвеном животу појединци и групе се руководе интересима и због њих, они су у стању да прилагоде мишљење својим интересима а не стварним чињеницама. Није мало на нашој јавној сцени и оних аналитичара који долазе из уметничко-медијских кругова, недостатак социјалног знања надокнађују јаким емоцијама и тешким и увредљивим речима. Они су на корак од предрасудних анализа, а то је облик мишљења који је распрострањен у Србији, при чему се не открива баш лако и брзо.

Наравно, има међу анализама и рационално утемељених. То је облик аналитичког мишљења који у друштвеним и културним појавама тражи разлоге за своје мишљење и разматра последице примене мишљења у стварности. То је највиши облик мишљења о друштвеним чињеницама, али и о политичким стварима.

Ове медитације о вредности анализе политичких ствари у Србији, пошле су ме после читања текста Слободана Антонића [Вучић као слепа мрља \(пара\)патриотске јавности](#) .

У коју «врећу вредности» јавног мишљења спада анализа о којој је реч?

Да прођемо кроз структуру текста. Највећи део текста посвећен је премијеру Владе Ивици Дачићу, заправо његовим поступцима и изјавама. А текст је темпиран као критика Вучића.

Ако се неко дуго бави анализом политике власти и опозиције, онда мора да зна да организација не говори једним гласом и када делује о оквиру једне политике. Тешко је разумети игнорисање разлике у говору чланова владе, а поготову поступак да се један говор прилепљује другом члану владе.

Антонић тврди да влада води «капитулантску косовску политику». На којим аргументима заснива ову тврдњу? Ни мање ни више на дугом цитату Жарка Кораћа, уз асистенцију Драгољуба Мићуновића! Као, они су угаони камен српске политике! Па таквих изјава има у свакој кафани у центру и периферији града! А у тој изјави, узгред, хвали се Дачић. Други аргумент је још чуднији. Борис Тадић је мало дете у односу на ову владу! Навести то у прилог својој тврдњи, то да је бивши председник учинио кардинални заокрет у косовској политици, одлуком да поништи скупштинску резолуцију о Косову и измести проблем покрајине из УН у окриље Еулекса, то је права бласфемија. Ако је разговор са представницима косовских Албанаца, нешто што српска страна треба да одбије, онда, уколико хоћемо да будемо одговорни за своје речи, треба да кажемо а како Србија да брани српске интересе на Косову. Допуштам да постоји и неки други пут. Али, да чујемо како Србија у овим околностима да брани Косово и српске интересе на Косову, на коме албанска страна одбија и помисао да живи у Србији.

Наредени корак Антонићеве анализе је нагли заокрет од Дачића према Вучићу. Он тврди да је Вучић «кључна тачка данашње косовске капитулације». Како брани ову тврдњу? Ниједном реченицом коју је Вучић изрекао о Косову. Ако нема његових речи, има четири осе и то: лажна борба против корупције, континуитет ЕУ наратива, контрола

Нетрпељивост или рационална анализа - одговор Антонићу

Пише: Зоран Аврамовић
понедељак, 25 фебруар 2013 11:06

медијског поља, контрола опозиције. Већ на први поглед види се да ништа од овога *нема везе*

са косовском политиком. А и независно од тог промашаја, чињенички није тачна тврдња о медијима и контроли опозиције. Није никакав проблем да се изброје провладини и контравладини медијски садржаји, није никакав проблем да се анализира говор опозиције. А тужно је да Антонић банализује борбу против корупције. (Зашто 12 година нико није ушао у ову борбу?)

Коначно, тешка реч – капитулација. Она би одговарала у тренутку када би неко мимо Устава признао косовску лажну државу. За сада тога нема. Ако је то пут капитулације, онда треба рећи где је почетак тог пута и ко је све у српској политици ишао тим путем. Ако бисмо и дошли до онога што српско политичко и национално биће не може и никада, верујем, неће прихватити, ко би био одговоран: историја, инострани центри бомбардовања, српски политичари и политичке елите од 1918. до 2012...

Дакле, да се вратим на почетно питање: каква је вредност Антонићеве анализе. У њој се, по мом читању, налази понешто од различитих стилова јавног мишљења у Србији. И знања, интереса, потреба, жеља, осећања. Његова анализа је изведена из нетрпељивости према Вучићу. Пред нама је одбојност и неподношење личности на власти увијена у форму анализе. Разуме се, Антонић има право на то. Али право је и да се оспори привидна вредност такве критике. Свака рационална критика је добродошла. А верујем да и оспоравање критике јесте пут ка рационалнијем увиду политичких прилика, установа и личности Републике Србије.